

KHÔNG TỰ TIN KHI CÒN DỤC LẬU (65)

Riêng trong vấn đề của chú, chú đã phát lộ và thấy được sự tai hại trong sự tự tin của mình. Vì đời sống bản thân của mình, chú đã nhiếp phục được lòng dục, nhưng dục lậu thì vẫn còn. Cho nên, tuyệt đối không được phép tự tin. Dù là những quan hệ dục trong mình đã được dừng lại, nhưng cảm giác dục trong mình vẫn còn sanh khởi. Đó gọi là dục lậu mình vẫn còn.

Khi một nội tâm còn dục như vậy, thì không bao giờ được phép tự tin. Luôn luôn phải cẩn thận đối với lại các xúc: nhãn xúc, nhĩ xúc, tỷ xúc, thiệt xúc, thân xúc, ý xúc. Luôn phải cẩn trọng. Con thường nhắc nhở chúng ta luôn phải nhớ hộ trì các căn của mình.

Mỗi người phải nhận diện chính xác về mức độ dục còn tồn tại ở trong mình và luôn phải có sự cẩn trọng trong quan hệ tu học trong đạo tràng. Chỉ có tình bạn đạo, đạo hữu; quan hệ giữa thiện tri thức với thiện tri thức, không kết lập những quan hệ bạn bè ở trong đời thường. Không nhận đây là huynh, đây là muội. Những mối quan hệ ở ngoài đời phải được chấm dứt. Sinh hoạt trong đạo tràng phải trong sạch, quan hệ phải có giới hạn rõ ràng.

Mỗi người phải biết được cái tật bệnh của mình. Mình có dục nam nữ, hay là dục nam nam, hay là dục nữ nữ, thì mình phải biết phòng hộ bản thân của mình. Luôn phải cẩn trọng và phòng hộ, không được phép xem

thường. Dù mình đã thấy mình một năm, hai năm, ba năm quan hệ dục không có, nhưng vẫn không được phép xem thường.

Cho đến khi nào là một bậc lậu tận, khi đó thân tâm này sẽ hoàn toàn không có dính nhiễm với dục, thì khi đó chúng ta mới thật sự là an toàn. Ngay cả khi chúng ta sống là một người tại gia cư sĩ, dục đã lắng dịu, an tịnh trong một năm, hai năm, ba năm, bốn năm, nhưng vẫn phải cẩn trọng.

Quan hệ trong đạo tràng là phải rõ ràng. Giữa nam và nữ trong đạo tràng phải có giới hạn. Trong khi nói chuyện, không nên nhìn thẳng vào trong mắt nhau. Cái nhìn như vậy, chúng ta dễ bị người đối diện lôi cuốn. Khi nói chuyện, nên nhẹ nhàng nhìn lên một chút rồi lại nhìn xuống, quay về hộ trì các căn của mình.

Không có huynh đệ, tử muội gì ở đây. Chỉ có thiện bạn hữu, chỉ có thiện tri thức, chỉ có hạnh diệt ngã, chỉ có một đời sống đức hạnh và giới hạnh được hiện diện trong đạo tràng này.

Đã từ bỏ những quan hệ trong gia đình, đến trong đạo tràng là đề tu tập, không phải để kết tình huynh muội, cha mẹ con cái gì. Không phải đến đây để kết những cái tình của đời như vậy.

Vì vậy, trong các mối quan hệ, con xin lưu ý chúng ta phải giới hạn. Nói chuyện với nhau phải có sự chừng mực, có sự nghiêm túc, có sự trang nghiêm. Không có gọi điện nói chuyện ngoài đời.

Có hai việc mà những người con Phật chân chánh cần phải làm khi gặp nhau, khi quan hệ với nhau: Một là giữ im lặng của bậc Thánh. Hai là đàm luận về Chánh pháp. Ngoài ra, không có cái thứ ba. Thành ra, gặp nhau đừng nói những câu chuyện nhảm nhí, những câu chuyện ngoài đời.

Giữ sự im lặng của bậc Thánh là như thế nào? Tức là chúng ta giữ sự im lặng và thanh tịnh trong nội tâm của mình. Gặp nhau, sinh hoạt bên nhau, khi không có gì để nói, khi không được mời để nói, thì hãy tập an trú bên trong với một nội tâm trong sạch và an tịnh, lắng dịu ở phía bên trong, chứ không phải một ý hành dao động, loạn tưởng ở phía bên trong. Đó là sự im lặng của bậc Thánh. Sự im lặng của bậc Thánh có nghĩa là không phải chúng ta chỉ im lặng ở ngoài miệng, mà còn giữ sự im lặng, sự thanh tịnh trong nội tâm của mình. Thọ, tưởng, hành bên trong nội tâm phải được nhiếp phục, phải được làm cho lắng dịu.

Khi nào được mời, khi nào được hỏi pháp, thì hãy lên tiếng. Hãy lên tiếng trong sự thanh tịnh, lên tiếng trong sự chánh niệm, chứ không phải lúc nào cũng vậy. Miệng mình sẵn sàng nói, tâm bên trong thì cứ lải nhải suốt cả ngày, miệng bên ngoài thì không nhiếp phục được. Dục nói thì lại không thấy, không biết.

Vì vậy, con mong muốn rằng chúng ta ở đây phải nhớ điều đó. Hai điều mà Đức Phật dạy khi những người con Phật gặp nhau cần phải làm đó là: giữ sự im lặng của bậc Thánh hoặc là hỏi chuyện, thảo luận trong Chánh pháp. Ngoài ra, không có việc thứ ba.

Cẩn trọng nhiếp phục dục nói của mình, dục hiểu biết của mình. Vì vậy, con chia sẻ với chúng ta vừa rồi: những vị nào xét lại tự thân của mình, thấy bản ngã trong mình nồng nhiệt, sôi nổi, thì nên tập im lặng thanh tịnh ít nhất là ba năm. Đừng vội nói pháp, đừng vội đi chia sẻ pháp.

Khi chúng ta còn chưa nhận diện được bản ngã của mình một cách tường tận, rõ ràng ở tất cả mọi mặt, tất cả mọi phương diện hoạt động của bản ngã, mà mình lại có một tập khí là bản ngã cao, thì nên giữ im lặng thanh tịnh, âm thầm tu tập ít nhất là ba năm. Sau đó, khi thuận duyên thì hãy nói, hãy chia sẻ.

Có năm pháp mà Đức Phật dạy người mới tu tập, thực hành, hành trì là như thế nào ạ?

Chú Chín Ngộ: Con xin phép được trả lời.

1. Giữ giới.
2. Hộ trì các căn.
3. Ít nói.
4. Thân tâm sống viễn ly.
5. Thành tựu Chánh kiến.

Cô: Dạ, rất là tốt. Đây là những điều đã được học, đã được con chia sẻ trong khóa tu ở Thiền viện Giác Tuệ rồi. Hôm nay, con xin được nhắc lại để chúng ta nhớ. Một người thật sự muốn đi vào trong dòng pháp này thì

đây là năm pháp mà chúng ta cần tu tập để có thể đi vào được trong Chánh pháp này.

Thứ nhất, phải có giới hạnh, đức hạnh của một người tu. Phải cố gắng thành tựu đức hạnh của một người con Phật chân chánh, không có những quan hệ bất chánh trong đời sống của mình. Đây là điều mà con mong chúng ta phải khéo nhìn lại tự thân của mình: giới về thân, giới về lời, giới về suy nghĩ tâm ý của mình.

Về thân hành, vấn đề về dục phải trong sạch. Chỉ một quan hệ được chấp nhận đó là quan hệ vợ chồng. Ngay cả những cư sĩ trong đời sống có vợ, có chồng thì dục này cần được thấy biết và cần phải khéo léo, từ từ nhiếp phục, không để cho mình si mê, hôn ám trong cái quan hệ đó. Dần dần tu tập sự nhận diện, sự nhiếp phục, sự làm chủ và sự từ bỏ, chứ không phải là chấp nhận trong đời sống dục của vợ chồng và sống luôn ở trong đó.

Về khẩu hành, phải cố gắng nỗ lực tu tập, gìn giữ lời nói của mình, đừng buông thả trong lời nói. Không dễ dàng mở miệng nói đôi khi có những câu hỏi ở phía bên ngoài. Tập trung vào sự thật, chân thật trong lời nói. Gìn giữ lời nói của mình, đây là điều mà chúng ta rất dễ xem thường, lơ là và bỏ qua.

Dễ dàng nói dối với nhau, đôi khi chúng ta nghĩ đó là việc không đáng kể: "Nói dối không sao, nói dối không có ai chết," và thế là chúng ta tự do

thoải mái trong việc nói dối. Như vậy, đức hạnh trong chúng ta không được tu tập.

Cho đến khi nào chúng ta có một sự cẩn trọng trong lời nói của mình, gìn giữ lời nói của mình, đó là lúc chúng ta đã có bước đầu có thể tiến tu trong Thánh pháp này. Những điều này, con đã chia sẻ với chúng ta rồi, nhưng vì ở đây có nhiều vị mới, con chia sẻ thêm một chút.

Bước đầu, chúng ta phải tu tập đức hạnh, giới hạnh của một người tu. Chân thật và chân thành, đó cũng là đức hạnh, nét hạnh, đạo đức của một người tu.

Người tu phải chân thật nhìn nhận về tự thân của mình, không chối quanh co trước những lỗi lầm của mình. Đó là biết giữ giới, giữ gìn đức hạnh, nét hạnh của mình. Người tu phải có một tâm tha thiết trong sự tu học, tha thiết được làm trong sạch thân tâm của mình, tha thiết được đào thải những rác bẩn, những cấu uế trong nội tâm của mình. Tâm tha thiết đó cũng là một đức hạnh, một nét hạnh, một đạo đức của một người tu.

Nếu chúng ta không có sự chân thành tha thiết đó, chúng ta sẽ tu chơi chơi, tu hời hợt, tu qua loa, tu hưởng dục, tu chờ ngày qua đời, tu chờ ngày xuống địa ngục, tu chờ ngày đi làm ngựa quỳ súc sanh. Thành ra, tu phải có lòng tha thiết làm trong sạch thân tâm của mình, làm trong sạch đạo đức của mình.

Sự tha thiết đó là đức hạnh cao quý, là nét hạnh cao quý của một người tu. Phải có sự tha thiết tu tập thì những pháp bất thiện của chúng ta mới có khả năng được thấy, được biết, được nhiếp phục, được đào thải và được diệt tận. Vì vậy, con mong muốn chúng ta ở đây khéo làm sanh khởi một tâm tha thiết chân thành, mong muốn tu tập và mong muốn làm trong sạch tự thân của mình. Đức hạnh đó, nét hạnh đó được gọi là diệu hạnh của một Thánh đệ tử.

Diệu hạnh là chúng đệ tử của Thế Tôn, trực hạnh là chúng đệ tử của Thế Tôn, chơn chánh hạnh là chúng đệ tử của Thế Tôn, như pháp hành là chúng đệ tử của Thế Tôn.

Khi nào chúng ta thấy mình thành tựu được những diệu hạnh cao quý này, tâm tha thiết tu học này, chúng ta sẽ thành tựu được:

- Một nội tâm trung thực với tự thân của mình, không che giấu, quanh co, ngụy biện những lỗi lầm của mình.
- Một đời sống chân chánh.
- Một trí tuệ chân chánh.

Khi đó, chúng ta biết rằng mình mới thật sự là đệ tử của Đức Phật, chứ không phải mặc vào lớp áo của người đệ tử Phật là mình đã là một người đệ tử Phật.

Trong nhiều bài kinh, Đức Phật nói rằng khi một người không thành tựu trí tuệ về tự thân của mình, không thấy biết rõ sắc, không thấy biết rõ thọ,

tưởng, hành, thức, không thấy biết rõ bốn sự thật về tự thân này thì Đức Phật không công nhận đó là một người tu, và Ngài cũng không công nhận đó là đệ tử của Ngài.

Vì vậy, trong sự tu học này, nếu chúng ta thực sự muốn trở thành một người đệ tử chân chánh của Đức Phật thì:

- Chúng ta hãy nỗ lực tu tập tự thân của mình.
- Nỗ lực thành tựu những điều hạnh, những đức hạnh hiền thiện cao quý của một người con Phật.
- Thành tựu một nội tâm trung thực.
- Thành tựu một đời sống chân chánh.
- Thành tựu một trí tuệ chân chánh.

Thì Đức Phật mới công nhận là đệ tử của Ngài.